

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. гр. Тутракан, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТУТРАКАН в публично заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Огнян К. Маладжиков

при участието на секретаря Светлана Н. Генчева Гвоздейкова
като разгледа докладваното от Огнян К. Маладжиков Гражданско дело №
20213430100384 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвиди следното:

Делото е образувано по редовна и допустима искова молба на Т. Г. С. с ЕГН ***** против Е. Г. М. с ЕГН *****, М. А. Г. с ЕГН *****, В. Й. Г. с ЕГН *****, „А. т.“ АДСИЦ с ЕИК ****, „Г. к.“ ЕООД с ЕИК *** и „З. к.“ ЕООД с ЕИК ***.

Ищецът С. претендира да е изключителен собственик на поземлен имот с идентификатор № 57090.40.47 и местонахождение в землището на с. Пожарево, общ. Тутракан, местност „ГЪОЛА“, начин на трайно ползване „Нива“, площ 250,093 дка (съобразно последното изменени на КККР, засягащо поземления имот от 14.07.2021), четвърта категория, при съседни: 57090.40.20, 57090.40.46, 57090.40.127 и 57090.40.49, с номер по предходен план 040047 (част от 040018). Собственическите си претенции обосновава с протоколно Определение от 13.01.2014 г. по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС, с което е одобрена съдебна спогодба за делба на няколко ниви, сред които и нива с площ 450 дка, която се пада в дял на М. С.а – наследодателка на ищеца, починала на 15.01.2015. Процесният поземлен имот с площ 250,093 дка се твърди, че е образуван от нивата с площ 450 дка, която се е паднала в дял на М.С.а.

Ищецът заявява, че не владее имота, а това прави ответникът „З. к.“ ЕООД. Иска от съда, след като установи по отношение на ответниците М. А. Г., В. Й. Г., „А. т.“ АДСИЦ, „Г. к.“ ЕООД и „З. к.“ ЕООД, че е собственик на цялата нива, да осъди „З. к.“ ЕООД да му предаде владението върху нея.

В условията на евентуалност, ако съдът приеме, че делбата по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС е нищожна, претендира да бъде установено спрямо всички ответници, в т.ч. спрямо Е.М., че е собственик по наследство на 1/2 ид.ч. от имота, като иска осъждането на „З. к.“ ЕООД за тази 1/2 ид.ч.

Ищецът оспорва Д. М.а да е осъществявала фактическа власт върху процесната нива.

Претендира разноси за производството.

Е.М. е ответник само по евентуалния иск, и то само в установителната му част. Възражава, че същият е недопустимо предявен срещу него, тъй като е направил валиден отказ от наследството на Д. М.а. В условията на евентуалност счита, че искът е неоснователен, тъй като делбата е нищожна на основание чл. 75, ал. 2 ЗН, защото неговият отказ от наследство ползва/уголемява дела на останалите наследници на Д. М.а, сред които не са били ищецът и неговата майка М. С.а. Освен това, дори ищецът да е бил някога собственик, той е загубил собствеността върху спорната вещ, тъй като отв. М. счита, че тя е придобита на оригинално основание от приобретателите по прехвърлителните сделки с нея.

Процесуалният представител на отв. М. счита, че тъй като ответниците не са били страни в делото за съдебна делба, на която се позовава ищецът, решението по допускането ѝ и определението, с което приключва, нямат сила на пресъдено нещо спрямо тях.

Моли за отхвърляне на исковете. Иска присъждане на разноси.

Ответниците М.Г. и В.Г. считат, че ищецът няма правен интерес да установява по отношение на тях собствеността върху процесния имот, тъй като те не го владеят вече повече от 13 години. Възражават, че първата фаза на съдебната делба по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС е приключила с решение от 30.03.2010 г. и дотогава не е предявен иск или възражение по чл. 76 ЗН срещу сделките от 2006 и 2007 г., с които Г.и са придобили процесната нива от Д. М.а. На това основание считат, че след като отдавна е била преклудирана възможността за обявяване на относителната недействителност на тази сделка, същата е действителна спрямо ищеца С. и е породила своите правни последици. Според Г.и делбата по гр.д.№ 133/2005 ТнРС е нищожна, тъй като в нея не са участвали всички сънаследници, а отказът на Е.М. от наследството на Д. М.а е недействителен, защото е теглил суми от неин спестовен влог след смъртта ѝ. Оспорват, че ищецът е собственик на нивата от 250,093 дка, като изтъкват доводи във връзка с чл. 99 ЗС: че спрямо Д. М.а и последващите приобретатели е налице изтекъл в тяхна полза 10-годишен давностен срок на владение. В тази връзка ответниците Г.и настояват, че наследените от Т. К. поземлени имоти са били фактически разделени между Г. С. и Д. М.а. Всеки от тях е обработвал „неговите“ ниви и е получавал плодовете от тях. Неформалната делба е била общоизвестна.

Г.и молят за отхвърляне на исковете. Претендират разноси.

Ответникът „Г. к.“ ЕООД, предвид факта, че се представлява от

същия процесуален представител, който представлява и ответниците Г.и, навежда в общи линии същите доводи като в техния отговор на исковата молба. Разликата е, че претендира да е осъществявал добросъвестно владение повече от пет години и на това оригинално придобивно основание е станал собственик; а с присъединяване на владение, същото е продължило повече от 10 години.

Моли за отхвърляне на исковата молба. Претендира разноски.

Ответникът „А. т.“ АДСИЦ оспорва действителността на съдебната делба по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС с довода, че същата е нищожна, защото в нея е следвало да участват М. и В. Г.и, като купувачи на процесния имот, а също така и държавата като наследник. За правото на Г.и да бъдат включени в делбата се изтъкват доводи, свързани с легитимацията на Д. М.а като собственик по силата на договор за покупко-продажба по чл. 24 от ЗСПЗЗ от 19.07.2001 и пропуск от страна на ищеца да установи това обстоятелство и да насочи инцидентен иск срещу този нотариален акт в производството за делба. В резултат на пропуска си последващите конститутивни нотариални актове (покупко-продажбите от 2006 и 2007 между Д.М.а и М.Г.) остават валидни и годни за осъществяване на сделките с материализираните в тях права. Ответното дружество изтъква къде същите, къде сходни доводи, като тези на ответниците Г.и във връзка с придобивната давност, с тази разлика, че според процесуалния представител на ответника владението на всички по веригата М.а-„З. к.“ ЕООД е добросъвестно. Представителят на „А. т.“ АДСИЦ счита, че решението по първа фаза на делбата и последващото определение, с което е одобрена съдебната спогодба по гр.д.№ 133/2005 ТнРС, са непротивопоставими на дружеството, което представлява, защото същото не е било конституирано в делбеното производство. Моли за отхвърляне на главния иск изцяло, евентуално за отхвърлянето му до 1/2 ид.ч. от имота. Дружеството претендира разноски.

Ответникът „З. к.“ ЕООД навежда същите доводи като останалите ответници, акцентирайки че в производството по гр.д.№ 133/2005 на ТнРС Е.М. не е бил конституиран като наследник на Д. М.а, поради извършения отказ от наследство. Трябвало е обаче да бъде конституирана държавата, а не да се уголемяват дяловете на Т.С. и М. С.а, тъй като те не са наследници на Д. М.а.

Позовава се на петгодишна придобивна давност от 24.11.2017 с присъединяване на владението на „Г. к.“ ЕООД на основание чл. 82 ЗС. Добросъвестното владение е установил след сделката и претендира същата да е правно основание по смисъла на чл. 70, ал. 1 ЗС, тъй като делбата се е отнасяла за нива от 450 дка с един номер на имота, а към датата на предявяване на настоящия иск предмет на делото е имот с друг номер и площ 250,093 дка. Освен това, според представителя на „З. к.“ ЕООД, изтекла в полза на дружеството е и „обикновената“ 10-годишната давност след присъединяване на владение.

Моли за отхвърляне на исковете и присъждане на разноски.

Отделните групи ответници са обикновени другари помежду си. Само между ответниците М.Г. и В.Г. е налице необходимо факултативно другарство.

В съдебното заседание явилите се страни, чрез процесуалните си представители, поддържат исковете и възраженията. Доразвиват доводите си в писмени бележки.

Тутраканският районен съд, след преценка на събраните доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 11.04.2005 Г. Т. С. предявява иск срещу Д. М.а за делба на наследство, в чиято маса влиза нива в землището на с. Пожарево, общ. Тутракан, в местността „Гьола“, с площ 450 дка, представляваща имот № 040018. Гражданското дело е № 133 от 2005 по описа на Тутраканския районен съд. Исковата молба е вписана същият ден в СВ Тутракан с вх.рег.№ 956, акт 157, т. II, което се установява: от поставения щемпел върху нея (л. 183) и от справка по персоналната партида на Д. М.а (л. 180 гръб).

На 21.06.2006 Д. М.а, легитимирайки се като купувач по договор за покупко-продажба на недвижим имот по чл. 24, ал. 1 от ЗСПЗЗ № ОД-7-Т/19.07.2001, подписан между Министерството на земеделието и горите и Д. М.а и вписан в 1-ви вх.рег.№ 1667, акт. 117, т. 4, на парт.кн.том 108, стр. 58 в СВ-Тутракан, сключва договор за прокупко-продажба във формата на нотариален акт и като продавач се разпорежда с 50 дка в идеални части от нивата с площ 450 дка в полза на купувача по сделката – ответникът М.Г.. За прехвърлителната сделка е съставен нотариален акт, вписан с вх.рег.№ 2037, акт № 121, том VI, дело 1177/2006 на СВ-Тутракан (л. 18).

На 20.11.2006 същото, но вече за 100 дка в идеални части от нивата с площ 450 дка, се повтаря между същите страни. Нотариалният акт е вписан с вх.рег.№ 4170, акт № 102, том XII, дело 2402/2006 на СВ Тутракан (л. 19).

На 11.09.2007 М.Г. и Д. М.а сключват договор за доброволна делба на земеделска земя, вписан на 12.09.2007 с вх.№ 3479, том IV, акт 368 в СВ-Тутракан, с който 150 декара от нивата с № 40018, се обособяват в имот № 40019, който се пулучава в дял от М.Г.. Останалите 300 дка от първоначалните 450 дка се обособяват в имот № 40044, който се получава в дял от Д. М.а (л. 20).

В рамките на месец след тази сделка Д. М.а обособява от своя имот № 40044 с площ 300 дка две ниви. Едната, северната, представлява имот с № 40045 и площ 100 дка. Втората нива, южната, представлява имот с № 40046 и площ 200 дка. Преки доказателства за това обособяване няма, но съдът прави извод за него от описанието на съседите на имоти № 40019 и № 40044 в договора за доброволната делба, от описанието на съседите на имот № 40045,

посочени в сделката с този имот на 18.10.2007, и от скицата, представена по делото (л. 172).

На 18.10.2007 Д. М.а продава така обособения имот № 40045 с площ 100 дка на М.Г., като нотариалният акт е вписан с вх.№ 4241, акт 169, том. XIII, дело 2689/07 на СВ-Тутракан (л. 21).

В рамките на по-малко от месец М.Г. очевидно е предприел правни действия по обединяването на имот № 40019 с площ 150 дка и имот № 40045 с площ 100 дка, превръщайки го административно в нов имот с № 40047 и площ 250 дка. Това е процесната нива.

За обединяването съдът прави извод от предмета на покупко-продажбата, случила се с нотариалния акт, вписан с вх.№ 4827/13.11.2007, акт № 62, том XV, дело № 2991/2007, с който М.Г. и В.Г. продават на „А. т.“ нивата с площ 250 дка и номер 40047, като в описанието на представените документи пред нотариуса са включени гореизброените нотариални актове и договора за доброволната делба (л. 22).

Сделката е сключена с участието на В.Г. на страната на продавача, защото тя и ответникът М.Г. са в граждански брак от 26.05.1990, личи от Удостоверение за семейно положение изх.№ АО-08-65/15.01.2015 на Общ.Тутракан (л. 150), и придобиванията от съпруга са били в режим на имуществена общност.

Всички прехвърлително-придобивни сделки, договорът за доброволна делба и кадастралните промени по отношение на първоначалния имот с площ 450 дка, описани дотук, се случват след завеждане на иска за делба, по който е образувано гр.д.№ 133/05 на РС Тутракан, и преди да е постановено решение по допускането ѝ.

За безспорно е прието в доклада по настоящото дело, че М. М. С.а е била съпруга на Г. С., а ищецът Т.С. му е син.

С Решение № 3 от 30.03.2010 по гр.д.№ 133/05 на Тутраканския районен съд (л. 118-119 от гр.д.133/05 ТнРС) са допуснати до делба една част от имотите, посочени от първоначалния ищец Г. С., тъй като само за тях съдът приема, че са съсобствени с Д. М.а. Сред тях е нивата от 450 дка. От мотивите на съдебното решение става ясно, че ищецът Г. С. е починал в хода на процеса през 2006 и същият е заместен от неговите универсални правоприменици М. С.а и Т.С.. Делбата е допусната между тях и ответницата Д. М.а при квоти: за М. С.а 1/4 ид.ч., за Т.С. 1/4 ид.ч. и за Д. М.а 1/2 ид.ч. Производството по въззивните жалби срещу решението на районния съд е прекратено с Протоколно определение от 21.05.2013 по в.гр.д.№ 174/2010 на ОС Силистра (л. 112 от гр.д.133/05). Така, решението по допускане на делбата влиза в сила, както е постановено, личи също от ръкописното отбелязване в края на акта с дата 17.07.2013 (л. 118 от гр.д.133/05).

На 13.10.2011 „А. т.“ АДСИЦ продава процесната нива с площ 250 дка (№ 40047) на „Г. к.“ ЕООД, чийто управител е М.Г.. Нотариалният акт е вписан с вх.рег.№ 3259, акт № 195, том XI, дело 2142/2011 на СВ Тутракан и

от него личи, че продавачът се е легитимирал като собственик с нотариалния акт от 13.11.2007 (л. 23-33).

Д. М.а умира на 10.04.2012, за което е издаден акт за смърт № 461/2012 на Община Столична, район Красно село (л. 148).

В Удостоверението за наследници изх.№ 9400-84/22.01.2015 на Община Столична като нейни наследници са посочени синовете ѝ: ответникът Е.М. и И. Г. М., който е починал на 03.08.2012 неженен и без деца (л. 149).

Преди да почине, на 24.06.2010 Д. М.а продава на своя син И. М. 4/6 ид.ч. от апартамент в гр. София (л. 153-153).

Двадесет и четири дни след смъртта на И. М. неговият брат ответникът Е.М. продава същият този апартамент на трето лице (л. 151).

На 20.06.2012, т.е. след смъртта на Д.а М.а, но преди тази на И. М., ответникът Е.М. изтегля от три банкови сметки: едната в „Банка ДСК“ (л. 128-134), а другите две в „Уникредит булбанк“ (л. 135-148), общо 4984,61 лева.

На 12.11.2012 с молба до Софийския районен съд отв. М. се отказва от наследството на майка си Д. М.а. Отказът е вписан в особената книга по чл. 49, ал. 1 ЗН под № 708 от същата дата (л. 112).

В неприключилото дело за делба № 133/05 ТнРС Е.М. е конституиран като ответник на мястото на починалата си майка. Фактът на конституирането личи от протокола на о.с.з. от 04.10.2013 (л. 123), а преди това – от протокола на о.с.з. по в.гр.д.№ 174/2010, проведено на 21.05.2013 в ОС Силистра, където се е намирало делото по обжалване на първоинстанционното решение за допускане на делбата (л. 112 от гр.д.133/05).

На 20.11.2013 в о.с.з. по гр.д.133/05 ТнРС Е.М. участва чрез процесуален представител, който моли делото да бъде прекратено спрямо него, представяйки удостоверение за направения отказ от наследство по ч.гр.д.№ 22646/2012 на СРС (л. 126).

На 13.01.2014 Тутраканският районен съд прекратява производството по делба по отношение на Е.М. и одобрява спогодбата между М. С.а и Т.С., според М. С.а става изключителен собственик на нивата в с. Пожарево с площ 450 дка и пл.№ 40018 (л. 99-103 от гр.д.133/05).

Съдебният протокол е представен на 31.03.2014 за вписване в СВ-Тутракан. Даден му е вх.рег.№ 612, а вписването е извършено с акт № 172, том I – личи от щемпелът (л. 12).

Вписването на съдебния протокол не е извършено по личната партида на Д. М.а, което личи от приетата справка (л. 177-182).

Вписването е отразено в справката по имотната партида на нивата с площ 450 дка, представляваща поземлен имот пл.№ 040018 (л. 151-152).

М. С.а умира на 15.01.2015 и оставя един наследник – нейния син, ищецът по делото Т.С. – личи от Удостоверение за наследници изх.№ 3-

4100/06.07.2021 на община Русе (л. 17).

С проекта за доклад по настоящото делото съд съобщи на страните, че съдията докладчик е такъв и по гр.д.№ 359/21 ТнРС, към което е присъединено гр.д.№ 79/2015 на същия съд, и ще счита приложенияте в тях писмени доказателства за служебно известни факти. Гражданско дело № 79/2015 е образувано по искова молба на Т.С. със сходен предмет, касаещ друга нива (85 дка, в м. „Камбул гьолджук“, № 030003), която също е била допусната до делба по гр.д.133/05 заедно с 450-декаровата нива № 40018. В производството по гр.д. 79/15 Любен Драгнев действа като ответник в лично качество и на 23.03.2015 е получил лично исковата молба, към чиито приложения са преписи на исковата молба по гр.д.№ 133/05 ТнРС и Решение № 3/30.03.2010 за допускане на делбата (разписката за **личното връчване** е на л. 35 от гр.д.№ 79/15).

Служебна справка в търговския регистър показва, че Л. Д. е управител на „З. к.“ ЕООД от учредяване на дружеството на 09.11.2009 досега.

На 24.11.2017 с нотариален акт, вписан с вх.№ 2911, атк № 74, том X, дело 1854/17 на СВ-Тутракан, ответникът „Г. к.“ ЕООД продава на ответника „З. К.“ ЕООД процесната нива с № 40047 и площ 250 дка (л. 34-35).

При така установената фактическа обстановка, Тутраканският районен съд намира от правна страна следното:

Предявеният главен иск по отношение на целия спорен имот № 40047 с площ 250,093 дка е с правна квалификация по чл. 108 ЗС и е насочен срещу ответниците М.Г., В.Г., „А. т.“ АДСИЦ, „Г. к.“ ЕООД и „З. к.“ ЕООД в установителната част и само срещу „З. к.“ ЕООД в осъдителната Основанието за правото на собственост, на което ищецът Т.С. се позовава, е **съдебна спогодба за делба** на наследство, при която в дял на неговата наследодателка М. С.а се пада нива № 40018 с площ 450 дка, а процесният поземлен имот от 250,093 дка се твърди да е образуван от тези 450 дка.

Предявеният евентуален иск също е с правна квалификация по чл. 108 ЗС, но е само за 1/2 ид.ч. от спорния имот, като в установителната част е спрямо всички ответници: Е.М., М.Г., В.Г., „А. т.“ АДСИЦ, Г. к.“ ЕООД и „З. к.“ ЕООД, а в осъдителната – само срещу „З. к.“ ЕООД. Основанието, на което ищецът се позовава, за да претендира собствеността върху идеалните части от имота, е наследство.

Правният интерес на ищеца от завеждане на исковете по чл. 108 ЗС срещу ответниците, които не владеят имота, черпи основания от т. 2А и т. 3Б на Тълкувателно решение 4/2014 на ОСГК, ВКС и произтича от това, че Д. М.а, като се е разпоредила с цялата спорна вещ, а след това и останалите приобретатели, като са сторили същото, на практика са отрекли правото на собственост на ищеца върху същата вещ.

За да уважи главния или евентуалния иск, съдът следва да достигне до

извода, че ищецът С. е собственик на съответната част от спорния имот, и то на основание, което е заявил. Също така следва ответникът „З. к.“ ЕООД да владее имота към момента на приключване на съдебното дирене. Този факт не се оспорва. Напротив, признава се от „З.к.“ ЕООД в отговора му на исковата молба. Следователно спорът се концентрира изключително и само върху установителната част на ревандикационните искове, а именно: собственик ли е ищецът на цялата или на половината нива.

По главния иск за целия имот

Съдът намира за неоснователен главният иск на ищеца С., че е изключителен собственик на спорната нива № 40047 от 250 дка, легитимирайки се като такъв на основание съдебната спогодба за делба по гр.д.№ 133/05 ТнРС, одобрена с протоколно определение на съда от 13.01.2014, и наследственото правоприемство от Милка С.а.

Исковото производство по гр.д.№ 133/05 ТнРС е започнало като делба на наследство по чл. 69 и сл. ЗН. Разликата между делба на наследство, в чийто актив влизат вещни права, и делба на съсобственост по чл. 34 ЗС, е само в специфичното основание, на което възниква съсобствеността при наследяването, респективно на лицата, които имат право да участват в това производство, а именно – само наследниците на общия наследодател. Обусловена от тази специфика е възможността да се съединят за съвместно разглеждане някои искове, които в общия случай на делба по чл. 34 ЗС не намират приложение. Въпреки всичко, приликите са повече и затова разпоредбите на делбата за наследство се прилагат съответно при делбата на съсобственост – арг. чл. 34, ал. 2 ЗС. Такава е разпоредбата на чл. 75, ал. 2 ЗН, която гласи, че когато делбата е извършена без участието на някой от сънаследниците, респ. на съсобствениците, тя е изцяло нищожна.

Настоящият състав на Тутраканския районен съд намира, че тъкмо на това основание делбата, която е приключила със съдебната спогодба, одобрена от съда по гр.д.№ 133/05 ТнРС, е нищожна. За да стигне до този извод приема, че Решение № 3 от 30.03.2010 по гр.д.№ 133/05 ТнРС за допускане на делбата има сила на пресъдено нещо спрямо ответниците, които се явяват правоприемници на Д. М.а.

Като частни правоприемници всички ответници по веригата от прехвърлителни сделки М.а-„З. к.“ ЕООД са обвързани от силата на пресъдено нещо на основание чл. 226, ал. 3 ГПК, защото исковата молба е била вписана по партидата на първоначалния праводател – М.а, когато са сключвани серията от продажби между М.а и Г. за части от първоначалната нива с площ 450 дка. Не е налице изключението по тази норма, отнасящо се за недвижимите имоти. И понеже делото е следвало своя ход между първоначалните страни по спорното правоотношение, както разпорежда чл. 226, ал. 1 ГПК, качеството, което са имали приобретателите в делбеното производство, е на процесуално субституирани, чийто процесуален субституент до смъртта си е била Д. М.а – арг. т. 3 от ТР 3/19.12.2013 на ВКС

по тълк.дело № 3/2013 на ОСГК.

След този момент производството по делото е следвало да продължи с участието на нейните наследници. И. М. умира скоро след майка си, преди да бъде конституиран като страна. Спорният въпрос дали ответникът Е.М. има качеството на наследник за цялото имущество на Д. М.а, намира своя положителен отговор и в двете хипотези. Първата, че заедно със своя брат всеки от тях е приел по 1/2 ид.ч. от наследството на майка им, а след смъртта на И. М. ответникът Е.М. придобива и неговата 1/2 ид.ч. от това наследство. Втората, че цялото наследство първоначално е отишло у И. М., заради отказа на Е.М. по чл. 52 ЗН, но след това, приемайки наследството на своя брат, в крайна сметка придобива активите и пасивите от имуществото на своята майка.

За това, че Иван М. е приел наследството на Д. М.а съдът прави извод от текста на пълномощното, с което отв. Е.М. се легитимира пред „Банка ДСК“ и „Уникредит булбанк“ (л. 133 от и л. 143-144), за да изтегли парите от сметките. В него И. М. изрично изтъква своето качество на наследник на Д.а М.а, а разпоредителната сделка на 27.08.2012 с апартамента, който е бил собственост на починалия брат, съдът прима за действие, което недвусмислено сочи, че отв. Е.М. е приел наследството на брат си – чл. 49, ал. 2 ЗН.

Независимо от изложеното, съдът намира, че изричният отказ на отв. Е.М., вписан по реда на чл. 52 ЗН в особената книга на СРС, е нищожен. Само по себе си изтеглянето на пари от сметка на починало лице не винаги представлява действие по приемане на наследството, защото тези пари може да отидат за запазването и управлението му – чл. 58 ЗН, което не е действие, несъмнено предполагащо намерение за приемане на наследството на Д. М.а по смисъла на чл. 49, ал. 2 ЗН. Само че такива или подобни твърдения за конкретни фактически действия по запазване и управление на наследството нито бяха наведени, нито доказани. Свидетелят Д. не успя да изложи факти, които да опровергават по сигурен начин презумпцията по чл. 69 ЗС досежно половината от изтеглените суми за близо 5000 лева. Така, ако за едната половина Е.М. следва да се счита за техен държател, понеже е бил пълномощник на брат си, за другата половина следва да се приеме, че ги е държал като свои. Свидетелят Д. казва, че Е.М. имал намерението да се откаже от наследството на майка си в полза на своя брат и парите му трябвали, за да установи какъв актив ще получи брат му. Първо, не се доказаха никакви конкретни фактически действия за „установяване“ активите на наследството, които да са изисквали разходването на близо 2500 лева. Второ, ако Е.М. действително е имал твърдото намерение да се откаже от наследството на своята майка, нямало е никаква пречка да го направи преди да изтегли парите и пак да се легитимира пред банките с пълномощното от брат си. Трето, безсмислено е било Е.М. тепърва, след изтеглянето на парите, да установява какви са активите на наследството, само за да посъветва брат си дали да го приеме, след като същият вече го е приел, видно от текста на

пълномощното. Четвърто, нямало е пречка изтеглянето на парите да стане по реда на чл. 59 ЗН, ако действителното намерение на ответника М. е било да бъде управител на наследството на Д. М.а до приемането му от брат му. С тези мотиви съдът счита за опровергани доводите на ответника М., че се е отказал от наследството на своята майка. Така той е придобил първоначално половината от наследството ѝ, а след смъртта на своя брат, и другата половина.

За разлика от настъпилото в хода на процеса частното правоприемство, при което частният правоприемник не става страна, освен по реда на чл. 226, ал. 2 или чл. 228, ал. 1 ГПК, универсалното правоприемство води до задължителното конституиране на универсалния правоприемник на мястото на праводателя – чл. 227 ГПК.

Като универсален правоприемник на своята майка и надлежно конституиран по гр.д.№ 133/05 ТнРС качеството на Е.М. в делбеното производство по отношение на приобретателите по веригата от сделки М.а-„З. к.“ ЕООД е същото като на неговата майка – той е техен процесуален субституент. Като такъв, той не може да се разпорежда с процесуалното право на иск, защото материалното право, което защитава с него, не му принадлежи. Такова разпоредително действие представлява предявяването на удостоверение за нищожния отказ от наследство и съответното искане на М. за прекратяване на производството по гр.д.№ 133/05 ТнРС спрямо себе си, което в крайна сметка е било уважено от делбения съд. По този начин приобретателите са били лишени от възможността в дял на Е.М. да се падне процесната земеделска земя и така да се санира порокът на сделките, с които прехвърлителите са се разпореждали свръх правото им на собственост върху спорната вещ.

Следва да се отбележи, че при първите две сделки с отв. Г. Д. М.а не е накърнила правото на собственост на съделителите М. и Т.С.и, защото двете сделки са за общо 150 дка в идеални части от 450-декаровата нива. Накърняването се случва с договора за доброволна делба между тях двамата, с който тези 150/450 дка ид.ч. се обособяват в отделен имот с № 40019, а остатъкът от 300/450 дка ид.ч. – в друг с № 40044. Третата сделка между М.а и Г. за нови 100 дка, които са обособени в новообразувана нива с № 40045, преди това част от 300-декаровата нива, също накърнява правото на собственост на съделителите, защото Д. М.а не е изключителен собственик, а притежава само 1/2 ид.ч.

Няма значение, че към 13.01.2014 – датата на последното съдебно заседание по гр.д.№ 133/05 ТнРС, не е имало доказателства по делото за случилите се покупко-продажби с предмет части от 450-декаровата нива. Продажбата на чужда вещ не е нищожна по отношение на облигационното действие на продажбения договор, тя просто не прехвърля собствеността и е основание за развалянето му. В случая Д. М.а и приобретателите, които на свой ред са прехвърлили вещта, са се разпореждали валидно само с 1/2 ид.ч.

от нея, колкото делбеният съд е приел, че са наследствените права на Д. М.а.

Няма значение, че към момента на прехвърлителните сделки дори за тази 1/2 ид.ч. от правото на собственост е съществувала опасност за приобретателите вещно-прехвърлителният ефект на продажбения договор да отпадне с обратна сила, ако при извършване на делбата нивата не се падне в дял на Д. М.а или на нейните наследници. Само че, за да се случи това, делбата трябва да е валидна, което изисква участието на всички съсобственици – било то като типични страни, било чрез процесуалния им субституент.

В случая важното е, че нормата на чл. 75, ал. 2 ЗН вр. чл. 32, ал. 2 ЗС е материалноправна и ответниците, придобили валидно 1/2 ид.ч. от процесната вещ, са защитени от материалните последици на делбата, в която не са участвали, тъй като същата се счита за нищожна. Ето защо в случаи като настоящия, дори крайният акт на съда, с който приключва делбеното производство, да е процесуално перфектен, същият не произвежда материалноправно действие. Няма конститутивен ефект. Не прекратява състоянието на съсобственост. Съответно никой от съделителите не може на това основание да претендира, че е изключителен собственик на вещ, която е част от делбената маса.

По тези съображения главният иск следва да се отхвърли.

За разликата между материалната нищожност на делбата и процесуалната нищожност на съдебните актове

Това че протоколното Определение от 13.01.2014 по гр.д.№ 133/05 на РС Тутракан не е произвело материалноправно действие, защото делбата е нищожна, понеже е приключила без участието на ответниците, които валидно са придобили 1/2 ид.ч. от вещта, но са били обвързани от действията на техния процесуален субституент ответникът М., не означава, че самото определение или другите актове на съда по това дело са нищожни. В Тълкувателно решение № 1 от 10.02.2012 г. на ВКС по т. д. № 1/2011 г., ОСГТК се приема, че нищожно е решението, което е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не в писмена форма, абсолютно неразбираемото решение или неподписаното решение. Актовете на съда по гр.д.№ 133/05 ТнРС не страдат от такива пороци, но ако се допусне хипотетично, че нищожността на съдебната делба по смисъла на чл. 75, ал. 2 ЗН означава и нищожност на съдебния акт, с който тя приключва, би се стигнало до неприемливия от гледна точка на принципа за правната сигурност извод, че все още гр.д.№ 133/05 ТнРС е висящо. В такъв случай, заради обуславящото значение на делбата, настоящото производство трябва да бъде спряно до валидното ѝ приключване, което не може да стане без влязло в сила решение по нарочен иск за прогласяване нищожността на съдебния акт – чл. 270, ал. 2 ГПК. Тъкмо затова, за да се избегнат тежките последици за правната сигурност, законодателят е подходил мъдро, като не е обвързал неучастието на

съсобственика с процесуална нищожност на постановените актове в делбата, а само с нейната материална нищожност, запазвайки обаче останалите материалноправни ефекти на производството.

Според Тутраканския районен съд материалноправните последици на производството по гр.д.№ 133/05 ТнРС, които не са засегнати от нищожността по чл. 75, ал. 2 ЗН вр. чл. 34, ал. 2 ЗС, са няколко, три от които имат значение за настоящия спор.

Първата е, че с предявяването на исковата молба по гр.д.№ 133/05 ТнРС на 11.04.2005 спрямо Д. М.а и нейните правоприемници е прекъснато течението на придобивната давност, ако изобщо такава давност е текла в нейна полза за 450-декаровата нива с № 40018 – аргумент от чл. 116, б. „б“ ЗЗД вр. чл. 84 ЗС. Искът за делба е вещен, за собственост. Исковите за собственост прекъсват придобивната давност, когато са насочени срещу владелеца. В случая не е налице хипотезата на чл. 116, б. „б“, изр. 2 ЗЗД, която гласи, че ако искът не бъде уважен, давността не се смята прекъсната, защото съдебната спогодба има значение на влязло в сила решение – арг. чл. 234, ал. 3 ГПК.

Втората е, че във фазата по допускане на делбата Д. М.а е следвало да предяви своите възражения за изключителна собственост върху 450-декаровата нива с № 40018, в т.ч. възражението за придобивна давност – чл. 109, ал. 1 ГПК-отм. На съда е известно, че между първоначалните съделители Д. М.а и Г. С. са воден множество дела, но какви точно – няма никакво значение, освен фактът, че по гр.д.№ 133/05 ТнРС има влязло в сила решение за допускането до делба на 450-декаровата нива с № 40018 при съответните квоти. Кое то ще рече, че ако Д. М.а е имала някога, някакви основателни доводи да претендира изключителна собственост за себе си върху тази вещ, то те са преклудирани като незаявени, или ако са били заявени в делбеното производство, същите очевидно са отречени от делбения съд. В тази връзка твърденията на ответниците, че Д. М.а още преди образуване на делото за делба е станала изключителен собственик на нивата, се явяват неоснователни поради силата на пресъдено нещо, с което се ползва Решение № 3 от 30.03.2010 по гр.д.№ 133/05 на РС Тутракан спрямо нея и нейните правоприемници – частни и универсални. Оттук всички писмени и гласни доказателствени средства, ангажирани по настоящото дело за доказване, че някога Д. М.а е осъществявала фактическа власт върху 450-декаровата нива с № 40018, се явяват излишни и неотнормими към спорния предмет на доказване, поради което съдът не намира за необходимо да ги обсъжда.

Третата материалноправна последица е, че от образуването на гр.д.№ 133/05 ТнРС до приключването му на 13.01.2014 придобивна давност не е текла в ничия полза – арг. чл. 115, б. „ж“ вр. чл. 84 ЗС. Нито в полза на Д. М.а, нито в полза на нейните частни правоприемници – ответниците по делото, за които в доклада по делото е прието за безспорно, че са осъществявали фактическа власт върху спорния имот от сключването на

придобивните сделки с него до последващото му прехвърляне.

По евентуалния иск за 1/2 ид.ч. от имота

От това, че Решение № 3/30.03.2010 за допускане на делбата има сила на пресъдено нещо (СПН) за страните по настоящото дело – арг. чл. 298, ал. 2 ГПК, съдът, на основание чл. 297 ГПК, е обвързан да приеме за доказано твърдението на ищеца Т.С., че е собственик на 1/2 ид.ч. от 450-декаровата нива с № 40018, защото решението легитимира него и майка му като съсобственици **по наследство** на по 1/4 ид.ч. И тъй като М. С.а е починала, а той е единствен неин наследник, същият се явява приобретател на нейната идеална част.

При това положение, щом процесната нива с № 40047 и площ 250 дка е обособена от някогашната 450-декаровата нива с № 40018, съдът намира, че евентуалният иск се явява основателен и следва да се уважи.

По възражението за придобивна давност

Както вече съдът обясни, дали Д. М.а и нейните частни правоприемници са осъществявали фактическа власт върху вещта, преди края на делбеното производство, няма никакво значение за възражението им, че са придобили имота по давност. Защото и да е текло давностно владение преди завеждането на иска за делба, същото е загубило значение предвид влязлото в сила решение по допускането ѝ, а по време на процеса давност не тече. Затова са неоснователни доводите на ответниците във връзка с чл. 82 ЗС за присъединяване на владение за периоди, които предхождат датата 13.01.2014.

Осъществяваната фактическа власт има значение за презумпцията по чл. 83 ЗС, която гласи, че който докаже, че е владял в различни времена, предполага се, че е владял и в промеждутъка, ако не се докаже противното. По делото не се твърди прекъсване на осъществяваната от ответниците фактическа власт, установена от Г.и в различни периоди по отношение на трите части от 450-декаровата нива с № 40018, които са придобили във времето и са обособили в имота с № 40047 (250 дка). Фактическата власт и към настоящия момент е безспорен факт по отношение на ответното дружество „З. к.“ ЕООД. Само че тази непрекъсната фактическа власт може да се квалифицира като владение едва след края на съдебното производство по гр.д.№ 133/05 ТнРС, т.е. след 13.01.2014. До влизане в сила на решението, респ. съдебната спогодба по вещния иск, осъществяваната фактическа власт не представлява давностно владение по смисъла на чл. 79 ЗС – така в Решение № 119 от 15.01.2018 г. на ВКС по гр.д. № 5062/2016 г., II г.о.

Следователно владението на „Голд кроун“ ЕООД от 13.01.2014 до 24.11.2017 следва да се присъедини към това на „З. к.“ ЕООД на основание чл. 82 ЗС.

При това положение, от 13.01.2014 до завеждането на настоящия ревандикационен иск на 06.07.2021, излиза, че са минали 7 години, 6 месеца и 5 дни, което е повече от необходимата „кратка“ 5-годишна придобивна давност по чл. 79, ал. 2 ЗС и по-малко от „обикновената“ 10-годишна по

алинея първа. Не са наведени възражения от ищеца, че владението на ответниците „Г. к“ и „З. к.“ не е било постоянно, непрекъснато, несъмнено, спокойно и явно. Само при наличие на спор относно тези допълнителни признаци на владението съдът следва да постави на страните въпроси чрез какви действия е упражнявана фактическата власт – така в Решение № 262/1.11.2012 г. по гр.д. № 439/2012, ВКС, II г.о. При липсата на такъв спор и от безспорния факт на осъществяваната фактическа власт съдът презумира на осн. чл. 69 вр. чл. 68, ал. 1 ЗС, че ответните дружества са държали земята като своя. Значи, владели са я по начин, годен да ги направи собственици на онази идеална част, спрямо която ищецът С. се легитимира като собственик по наследство. Необходимо е само владението да е продължило достатъчно дълго.

Следователно правният въпрос, обуславящ (не)основателността на възражението за изтекла придобивна давност, е дали владението на „Голд кроун“ и „Зов 92 комерс“ е добросъвестно. Като се има предвид, че и на двете дружества владението им поотделно е по-кратко от пет години, наличието на доказателство за недобросъвестност на единия владелец, обусловена от знанието му към момента, когато е сключвал придобивната сделка, че праводателят му не е собственик (чл. 70, ал. 1 ЗС), би изключило приложението на „кратката“ придобивна давност. Такова доказателство се явява личното връчване на Л. Д. на исковата молба и приложенията по гр.д. № 79/2015 на РС Тутракан, с които е уведомен, че 450-декаровата нива с № 40018 е съсобствена, а не е била изключителна собственост на Д. М.а. Юридическите лица формират воля и участват в гражданските правоотношения чрез своите органични представители. Затова презумпцията по чл. 70, ал. 2 вр. ал. 1 ЗС, досежно незнанието, се явява опровергана. Оттук възражението на ответниците по чл. 99 вр. чл. 77, пр. второ ЗС, че ищецът е изгубил собствеността върху процесната нива 250 дка, защото „З. к.“ ЕООД я е придобило, съдът приема за неоснователно, защото владелецът е недобросъвестен и владението не е продължило повече от десет години.

Дори да се игнорира наличието на ефективно знание у Любен Драгнев, то презумираното знание, което се извежда от вписването на исковата молба по гр.д. 133/05 ТнРС е достатъчно за съда да стигне до същия извод. Наличието на презумирано знание у „Г. к.“ ЕООД, че техния праводател не е собственик на цялата вещ, също изключва това дружество да е осъществявало добросъвестно владение.

Доводът на процесуалния представител на „З. к.“ ЕООД, че делбата се е отнасяла за нива от 450 дка с един номер на имота, а към датата на предявяване на настоящия иск предмет на делото е имот с друг номер и площ 250,093 дка, с който иска да обоснове добросъвестността на своя доверител, е неоснователен. Не защото изложените от адв. Д. факти са различни от установените по делото, а защото административната история на нивата с № 40047 (произходът ѝ от имот № 40018) е лесно установим от документите, които са били приложени по нотариалните дела за сделките с нея. Всеки

приобретател, особено търговец, чийто предмет на дейност е свързан с придобиването и обработването на земеделски земи, трябва да полага грижа за своите работи. Неполагането на такава грижа не е извинително обстоятелство и не може да обоснове различно решение по спора.

По останалите доводи на страните

Твърденият факт, за който съдът не е указвал доказателствена тежест: че М. С.а и Г. С. са се разпоредили някога с поземлен имот нива № 40046, с площ 200 дка, в с. Пожарево, местността „Гьола“ (другата част от имот № 40018), е неотносим към предмета на делото.

Неоснователен е доводът на „А. т.“, че ищецът имал задължение да следи какво се случва в имотния регистър след завеждане на делото и че като не е предявил искът по чл. 76 ЗН в делбеното производство, значи сделките между Д. М.а и М.Г. са произвели вещно-прехвърлително действие. Искът по чл. 76 ЗН е допустим, ако прехвърлителната сделка е извършена преди завеждане на иска за делба, за да може да се поиска относителната ѝ недействителност и делбата да се извърши само между сънаследниците. След образуване на делото дори някой от сънаследниците да се разпорежи с обособена част от наследствената маса, той продължава да участва в процеса като процесуален субституент на приобретателя, който е обвързан по чл. 226, ал. 1 ГПК от действията на субституента и от СПН на решението.

Интерес да следят какво е вписано в имотния регистър имат най-вече приобретателите и ако има образувано дело срещу техния праводател, те са тези, които трябва да поискат да бъдат конституирани най-малкото като заинтересовани страни – помагачи на страната на праводателя им.

Без значение за изхода на спора е какво точно е свършил или не е свършил от задълженията си нотариусът по сделките, с които Д. М.а е продала части от 450-декаровата нива на М.Г., легитимирайки се като изключителен собственик.

Не се доказва твърдението, че Г. С. и Д. М.а фактически са си били разделили наследствените имоти. Дори да беше така, този неустановен факт няма никакво значение, след като в крайна сметка спор за подялбата на нивите е възникнал и е постановено решение по допускане на делбата, обвързващо страните и техните правоприменници.

Не е ясно на какво стъпва процесуалният представител на отв. „З. к.“ ЕООД, за да твърди в писмената си защита, че Д. М.а се е разпоредила с процесната нива преди делбата, след като делото за последната е образувано на 11.04.2005, а сделките с отв. Г. са от 26.06.2006, 20.11.2006, 11.09.2007 и 18.10.2007.

Петитумът, съответно диспозитивът на решението по установителен иск за собственост, се съдържат в искането, респ. в установителния диспозитив на решението по ревандикационния иск. С това доводите, че ищецът няма правен интерес да води иск по чл. 108 ЗС срещу останалите ответници, освен срещу владелеца, се явяват неоснователни. Те може да са били основателни

преди постановяването на т. 2А и т. 3Б на Тълкувателно решение 4/2014 на ОСГК, ВКС, но вече не. Със субективното съединяване на исквете, които съдът допуска, се постига процесуална икономия.

В писмената си защита процесуалният представител на отв. М. настоява, че спорният имот не е част от наследството на Д. М.а и след нейната смърт в процеса за делба е трябвало да бъдат привлечени приобретателите. Доводът е неоснователен доколкото участието на приобретателите противоречи на чл. 226, ал. 1 ГПК, но е основателно, че след разпореждането спорният имот не е част от наследството на Домника М.а. В нейното наследство обаче остава процесуалното право на иск, което универсалният ѝ правоприемник, отв. Е.М., е бил длъжен да продължи да упражнява в полза на приобретателите, като техен процесуален субституент.

Допълнителни съображения по въпроси, които имат значение за делото

С доклада по делото беше възложено в тежест на ищеца да докаже, че протоколното определение от 13.01.2014 по гр.д.№ 133/05 ТнРС е вписано по персоналната партида на Д. М.а в СВ-Тутракан. Такова доказателство не се представи. Самото определение съдържа щемпел на СВ-Тутракан с деловодни данни, показващи че е вписано. Представи се доказателство, че вписването е направено по имотната партида. Същевременно справка за имотната партида не показва да е вписвана там исковата молба, която обаче е вписана по персоналната партида на Д. М.а. При решаване на делото и след преценка на фактите в тяхната съвкупност, съдът намира, че неизпълнението на указаната доказателствена тежест не влече негативи за ищеца.

Вписванията в имотните партиди по ЗКИР имат само помощен характер – чл. 39, ал. 2 ПВ, защото никъде в нашата страна, в т.ч. в съдебния район на Тутраканския районен съд, не е въведен имотен регистър със заповед по чл. 73, ал. 1 ЗКИР. Едва след такава заповед вписванията в него по партидите на имотите ще има правнообвързваща сила. Дотогава вписванията се извършват по досегашния ред – арг. чл. 74 ЗКИР, който е по персоналната система на ПВ. Ето защо наличието или липсата на вписване по имотната партида на процесната недвижима вещ няма правно значение. Освен това липсващото вписване на исковата молба по гр.д.№ 133/05 ТнРС в нея се дължи на факта, че кадастралната карта и кадастралният регистър за територията, където се намира поземленият имот, са одобрени едва на 02.02.2018 със Заповед РД-18-313, видно от представената скица (л. 172); а исковата молба, която е вписана по партидата на Д. М.а, е от 2005 г. Тогава нивата все още не е имала кадастрален идентификатор. Същият е бил условие за откриване на имотна партида – арг. чл. 65, ал. 1 ЗКИР, допреди приемането на новата ал. 3 (ДВ, бр. 49 от 13.06.2014), допускаща имотна партида да се води независимо дали за имота има създаден идентификатор.

Съгласно чл. 115, ал. 1 и ал. 2 ЗС решенията по вписани искиви молби се отбелязват по представен препис, като на ищеца се дава шестмесечен срок

да извърши това, в противен случай вписването на исковата молба губи действие. Технически отбелязването се извършва не от ищеца, а от деловодителите в службата по вписванията към съответния съд, след разпореждане от съдията по вписванията. Което означава, че задължението на ищеца се изчерпва с това да представи влязлото в сила решение, в случая определението от 13.01.2014, пред СВ-Тутракан, с молба за вписване, което е сторено в шестмесечния срок, видно от поставения върху него щемпел (л. 12). В чия персонална партида ще разпорежи съдията по вписванията да се нанесе съдържанието на акта и как деловодителите ще изпълнят разпореждането му, не е във възможностите на молителя в охранителното производство да контролира, щом молбата му е уважена.

Няма отношение към крайния изход от делото фактът, че решението по допускане на делбата не е било отбелязано към исковата молба. Съгласно чл. 115, ал. 2, изр. първо ЗС на отбелязване към вписаната искова молба подлежи решението, с което се уважава искът. Искът за делба е насочен към ликвидиране на съсобствеността, а не просто към установяването ѝ. Ето защо, при вписан иск за делба, както е в случая, на отбелязване подлежи решението, респ. определението, с което се одобрява съдебната спогодба, приключващо втората фаза на делбеното производство. Неотбелязването на решението по чл. 344 ГПК не произвежда санкцията по чл. 115, ал. 2, изр. второ ЗС. Допълнителен аргумент за този извод е чл. 114, б. „в“, изр. 2 ЗС, който обвързва вписването на исковата молба с даване ход на делото. Ако законодателят е имал намерение да придаде същото значение на решението, приключващо първа фаза на делбата, щеше да го укаже изрично в Глава двадесет и девета на ГПК, а не направо в чл. 346 ГПК да урежда какви искания могат да се предявяват във втора фаза. Така, единственото което е необходимо да направи съда, за да насрочи първо заседание във втора фаза на делбеното производство – и то по служебна инициатива, без да е необходимо нарочно искане за това, е да констатира, че решението по чл. 344 ГПК е влязло в сила. Неотбелязването на това решение не е условие за доразвитие на производството, а щом не е – значи законът не му придава правно значение.

По разноските

Предвид фактическата и правна сложност на делото и активната работа на адвокатите, нито един от платените хонорари не е прекомерен.

Съдът не приема „разбивката“ по искове на адв. Д. в списъка му по чл. 80 ГПК, тъй като той няма достоверна дата, предхождаща Определение № 226/21.09.2021 по делото.

Ищецът е направил разноски в размер на 1816,20 лева (516,20 лева за държавна такса и 1300 лева за адвокатски хонорар). Ответникът М. е платил 1920 лева хонорар. „Г. к.“ ЕООД е направил разноски за адвокат 3000 лева. „З. к.“ ЕООД – 3000 лева.

С Определение № 226/21.09.2021 по чл. 140 ГПК е прекратено производството по главния иск за целия имот по чл. 108 ЗС срещу отв. Е.М. в

установителната част. По иска (главен и евентуален) с правно основание чл. 76 ЗН производството е прекратено срещу всички ответници. Прекратен е насрещният иск по чл. 75, ал. 2 ЗН на М. срещу С.. При това положение, след като в договорите за правна защита няма описание как се разпределя хонорара по защитата срещу отделните иски, съдът приема, че най-удачно е да се обърне към чл. 162 ГПК, защото няма норма, която да казва как следва да се определи размерът на разноските в този случай. Затова придава на всеки иск относителна тежест по важност спрямо интереса, който се защитава/засяга с него. Главният иск по чл. 108 ЗС за целия имот, основан на съдебната спогодба за делба – 60 %; евентуалният иск за 1/2 ид.ч., основан на наследяването – 30 %; искът по чл. 76 ЗН – 5 %; насрещният иск по чл. 75, ал. 2 ЗН – 5 %. А тъй като самият ревандикационен иск е в две части, установителна, по която ответници са всички, и осъдителна – само спрямо „З. к.“ ЕООД, разноските, дължими общо от ответниците следва да се „разбият“ между тях според защитавания/засегнатия интерес така: 90% „З. к.“ ЕООД, по 2,5% за М., Г.и, „А. т.“ и „Г. к.“ ЕООД

Така, ищецът С. има право на разноски за уважения евентуален иск 30% от 1816,20 лева, което прави 544,86 лева, дължими от ответниците така: „З. к.“ ЕООД – 490,37 лева (90% от 544,86); Е.М., Г.и, „А. т.“ и „Г. К.“ ЕООД – по 13,62 лева (4% от 483,88).

Е.М. дължи на С. също и 5% от 1816,20 лева за прекратения насрещен иск по чл. 75, ал. 2 ЗН, което прави 90,81 лева.

С. дължи на М. 60% за прекратения главен иск по чл. 108 срещу него и 5% за прекратения иск по чл. 76 ЗН, т.е. 65% от 1920 лева, което прави 1248 лева.

С. дължи на „Г. к.“ ЕООД общо 60% за отхвърления главен иск по чл. 108 ЗС и 5% за прекратения иск по чл. 76 ЗН, или 65% от 3000 лева, което прави 1950 лева.

С. дължи на „З. к.“ ЕООД общо 60% за отхвърления главен иск по чл. 108 ЗС и 5% за прекратения иск по чл. 76 ЗН, или 65% от 3000 лева, което прави 1950 лева.

Не следва да се уважава искането на ищеца за солидарното осъждане на ответниците за неговите разноски. Основателно е осъждането по този начин само на Г.и за сумата от 13,62 лева, защото само те са необходими факултативни другари помежду си.

Ответниците Г.и са останали задължени с Определение № 226/21.09.2021 за сумата от 2,70 лева спрямо съда и следва да бъдат осъдени за нея.

Водим от гореизложеното, Тутраканският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на Т. Г. С. с ЕГН ***** за установяване спрямо ответниците М. А. Г. с ЕГН *****, В. Й. Г. с ЕГН *****, „А. т.“ АДСИЦ с ЕИК ***, „Г. к.“ ЕООД с ЕИК *** и „З. к.“ ЕООД с ЕИК ***, че ищецът, като наследник на М. С.а с ЕГН *****, е собственик **на основание съдебна спогодба за делба**, одобрена с протоколно Определение от 13.01.2014 по гр.д.№ 133/2005 на Районен съд Тутракан, на поземлен имот с идентификатор № 57090.40.47 и местонахождение в землището на с. Пожарево, общ. Тутракан, местност „ГЪОЛА“, начин на трайно ползване „Нива“, **площ 250,093 дка** (съобразно последното изменени на КKKP, засягащо поземления имот от 14.07.2021), четвърта категория, при съсед: 57090.40.20, 57090.40.46, 57090.40.127 и 57090.40.49, с номер по предходен план 040047 (част от 040018), който имот е образуван от НИВА с площ 450,00 дка, съставляваща имот № 040018 при съсед: имот № 040021, полски път № 000094 и имот № 040020; и за осъждането на „З. к.“ ЕООД да му предаде владението на имота.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо ответниците ЕМ. Г. М. с ЕГН *****, М. А. Г. с ЕГН *****, В. Й. Г. с ЕГН *****, „А. т.“ АДСИЦ с ЕИК ***, „Голд кроун“ ЕООД с ЕИК *** и „З. к.“ ЕООД с ЕИК ***, че ищецът Т. Г. С. с ЕГН ***** е собственик **по наследство** на 1/2 идеална част (една втора ид.ч.) от поземлен имот с идентификатор № 57090.40.47 и местонахождение в землището на с. Пожарево, общ. Тутракан, местност „ГЪОЛА“, начин на трайно ползване „Нива“, **площ 250,093 дка** (съобразно последното изменени на КKKP, засягащо поземления имот от 14.07.2021), четвърта категория, при съсед: 57090.40.20, 57090.40.46, 57090.40.127 и 57090.40.49, с номер по предходен план 040047 (част от 040018), който имот е образуван от НИВА с площ 450,00 дка, съставляваща имот № 040018 при съсед: имот № 040021, полски път № 000094 и имот № 040020; и

ОСЪЖДА „З. к.“ ЕООД да предаде на Т. Г. С. владението върху същата нива (250,093 дка, кад. № 57090.40.47) до размера на неговата 1/2 ид.ч. (една втора ид.ч.) от нея.

ОСЪЖДА Е. Г. М. с ЕГН ***** да плати на Т. Г. С. с ЕГН ***** сумата в размер на 104,43 лева (сто и четири лева и четиридесет и три стотинки) за разноси по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

ОСЪЖДА М. А. Г. с ЕГН ***** и В. Й. Г. с ЕГН ***** солидарно да платят на Т. Г. С. с ЕГН ***** сумата в размер на 13,62 лева (тринадесет лева и шестдесет и две стотинки) за разноси по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

ОСЪЖДА „А. т.“ АДСИЦ с ЕИК *** да плати на Т. Г. С. с ЕГН ***** сумата в размер на 13,62 лева (тринадесет лева и шестдесет и две стотинки) за разноси по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

ОСЪЖДА „Г. к.“ ЕООД с ЕИК *** да плати на Т. Г. С. с ЕГН

***** сумата в размер на 13,62 лева (тринадесет лева и шестдесет и две стотинки) за разноси по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

ОСЪЖДА „З. к.“ ЕООД с ЕИК *** да плати на Т. Г. С. с ЕГН ***** сумата в размер на 490,37 лева (четиристотин и деветдесет лева и тридесет и седем стотинки) за разноси по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

ОСЪЖДА Т. Г. С. с ЕГН ***** да плати на Е. Г. М. с ЕГН ***** сумата в размер на 1248 лева (хиляда двеста четиридесет и осем лева) за разноси по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

ОСЪЖДА Т. Г. С. с ЕГН ***** да плати на „Г. к.“ ЕООД с ЕИК 118011489 сумата в размер на 1950 лева (хиляда деветстотин и петдесет лева) за разноси по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

ОСЪЖДА Т. Г. С. с ЕГН ***** да плати на „З. к.“ ЕООД с ЕИК 118581911 сумата в размер на 1950 лева (хиляда деветстотин и петдесет лева) за разноси по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

ОСЪЖДА М. АНГ. Г. с ЕГН ***** и В. Й. Г. с ЕГН ***** солидарно да платят по сметка на Районен съд Тутракан сумата в размер на 2,70 лева (два лева и седемдесет стотинки) за държавна такса за изготвяне на препис от отговора на исковата молба по гр.д.№ 384/21 ТнРС.

УКАЗВА на ищеца Т. Г. С., че в шестмесечен срок от влизането в сила на решението следва да го представи в СВ-Тутракан за отбелязване към исковата молба, вписана с вх.рег.№ 1550/22.07.2021, акт № 43, том II, имотна партида 19401.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок пред Окръжен съд Силистра.

Съдия при Районен съд – Тутракан: _____